

af at see hen til det practiske Liv; thi deraf vil man ubfinde, hvor sikkre saadanne Indretninger ere, og jeg vil da gjøre opmærksom paa, at det kjøbenhavnske Overformynderi i denne Tid ved en kjøbenhavnsk Eiendom lider et ligefremt Tab af 20,000 Rd. Overformynderiet faaer ikke ud af Eiendommen Tredieparten af, hvad det for en 10 a 12 Aar siden har indsat i den. Dette er et Beviis for, at der ogsaa under Kjøbenhavns Overformynderi gives Panter, som, naar de paa Grund af Fallit komme til tvungen Realisation, medføre uhyre Tab, og det er et Tilfælde, som i den Henseende er, for at tale med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, ligesaa slaaende som de allerførste Tab, Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn hidtil kunne opvise. Jeg troer derfor ikke, at det ærede Medlem ved at fremstille Kjøbenhavns Overformynderi har viist os et Billede, der fortjener Efterfølgelse. Jeg siger ikke dermed, at det kjøbenhavnske Overformynderi bestyres slet; jeg vil tværtimod sige, at det muligviis bestyres meget godt, men jeg paaستاar, at den Instrux og den hele Indretning, som i 1858 blev given det, ikke er helbig, ligesom, ogsaa, at Administrationen er i høi Grad dyr og bekostelig, og dersom Fleertallet skal have sit Overformynderi bestyret med den samme Vittløstighed og Omstændelighed, med samme Contoirhold og Locale, faaer det aldrig dannet nogen Reservefond. Bestræbelserne maae dog vel rettes paa at standse Tabene for Overformynderierne, hvad enten de, som hidtil, skulle gaae paa de Umhyndige, eller paa Reservefonden, eller paa Statskassen. Under denne Sags tidligere Forhandling her gjorde jeg en Henstilling til den høitærede Minister om at give en Meddelelse angaaende de Tab, Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn have lidt. Jeg har imidlertid ikke faaet nogen saadan Meddelelse, og jeg vil aldeles overlade til den ærede Minister, om han vil give os den. Jeg har ikke specielt villet forlange den, thi det kunde see ud, som om man derved vilde frembrage Syndernes Mangfoldighed med Hensyn til enkelte Personer, og jeg vil ikke give mig Skin deraf i en Sag som denne, idet det er notorisk, at den hidtilværende Overformynderibestyrelse i alle Landets Egne

har paaført de Umhyndige betydelige Tab, skjøndt i større eller mindre Grad. Saadanne Tab kunne ligesaa lidt undgaaes under Kjøbenhavns Overformynderi, hvad jeg nu ved et Exempel har oplyst, som de ville kunne undgaaes ved det ved Fleertallets Forslag tilstræbte Overformynderi; der vil ogsaa der indtræde Tilfælde af samme Slags som de nu factisk forekommende. Der findes t. Ex. et Overformynderi, som har udfat en stor Prioritet i en Kjøbstadeiendom, hvori der har været et Fabrik anlæg. Nu er imidlertid den vedkommende Umhyndige død, og under Skiftet skal Capitalen udbrages, men det stillede Pant er værdiløst, hvis det skal sælges. Tabet rammer ikke den Umhyndige, fordi han er død, men det vil ramme hans Arvinger, og jeg vil spørge den ærede Ordfører for Fleertallet, om Statskassen, dersom et saadant Tilfælde indtræder under den tilstræbte Ordning, skal betale Tabet? Skal den ikke det, har man da ikke alligevel sat en Umhyndigs Formue overskyr, og viser dette ikke, at det Forslag, her ligger for, ikke vil være istand til at sikkre mod Tab? Man vil naturligviis indvende imod mig, at den Maaesbestyrelse, der nu skal indføres, sikkre den Enkelte mod Tab, men det er ikke nok. Naar Udvælgets Fleertal vil skabe en Lov, skal den være af den Bestaaenhed, at den i det Hele kan sikkre mod Tab, thi det er det, vi skulle opnaae ved Overformynderivæsenets Omdannelse. Jeg veed ikke, om Fleertallets Forslag er at forstaae saaledes, at Statskassen, naar een eller flere af Overformynderiets Embedsmænd ved Fallit eller deslige Forbrydelser bringe Overformynderiet Tab, og disse ikke kunne dækkes ved den Sikkerhed, de Vedkommende have stillet, skal dække Tabet, men jeg tillader mig at udbede mig den ærede Ordførers Erklæring over dette Spørgsmaal. Dersom han svarer Ja, er det ganske vist et Fremstridt, der her gjøres til Bedste for de Umhyndige, men vi maae da ogsaa være betænkte paa at gaae et Skridt videre med Statskassens Ansvar; vi maae da ogsaa have en Lov, som siger, at Statskassen bærer Ansvaret for andre Uredeligheder af Embedsmænd s. Ex. af Skifteforvaltere. Det vilde dog være sært, om Statskassen skulde betale Besvigelsen af Over-